

ve. I regeringens lovforslag indgår en række foranstaltninger, som enten er helt utilstrækkelige, eller som trækker i den gale retning.

Målsætningen for den økonomiske politik må være at sikre en klar og vedholdende nedgang i underskuddet på betalingsbalancen i hvert af de nærmest kommende år. Denne målsætning kunne ikke opfyldes med regeringens oprindelige »helhedsløsning«, hvilket klart fremgik af budgetministeriets redegørelse for »helhedsløsningens« virkninger.

Efter ændringen af regeringens oplæg må det konstateres, at de økonomiske virkninger vil blive helt utilfredsstillende.

Mindretallet vil derfor stemme imod de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag, der klart gør lovforslagets virkninger endnu svagere end det oprindelige lovforslag. Specielt vedrørende § 8 ønsker mindretallet dog at bemærke, at man i forhold til det oprindelige lovforslag ønsker denne bestemmelse fjernet, ligesom mindretallet stemte imod indsættelsen af en tilsvarende bestemmelse i den midlertidige lov. Mindretallet kan derfor tiltræde ændringsforslag nr. 6.

Tilsvarende ønsker mindretallet at indføre sanktionsbestemmelser og kontrolmulighed af den foreslåede begrænsning af lønstigninger m. v. Mindretallet er opmærksom på, at sanktionsbestemmelser er uden større mening, dersom de af et flertal stillede ændringsforslag gennemføres, men har alligevel ønsket at redegøre med ændringsforslag for, hvordan man principielt gerne havde set lovforslaget udformet. Mindretallet mener i øvrigt, at erfaringerne fra den midlertidige stoplov klart viser, at en lønbegrænsningslov uden sanktions- og kontrolmuligheder er urealistisk. De gennemførte lønforhøjelser på dagbladet »Information« og på en række virksomheder i den grafiske branche har klart vist dette.

Mindretallet vil i øvrigt redegøre for sin stilling til lovforslaget som helhed ved 3. behandling.

Et tredje mindretal (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) udtaler:

Modsat tidligere mere længerevarende lønlovgivning skal de af regeringen nu foreslåede indgreb dække samtlige ansættelsesforhold her i landet. Ved tidligere lejligheder har folketinget holdt sig til områder dækket

af kollektive overenskomster og andre lovliggende reguleringer. Arbejdsministeren er – jfr. bilag 14 – »ikke bekendt med, hvor mange ansættelsesforhold der er tale om«. Den udvidelse, som regeringen nu ønsker at foretage, vil ganske givet skabe meget store vanskeligheder. Hvis der da ved praktiseringen ude i det virkelige liv skulle blive noget forsøg på at overholde lovforskrifterne.

Dertil kommer, at det er særdeles betænkeligt at fastfryse lønudviklingen i en så lang periode som foreslået. Når den samfundsøkonomiske situation bydende nødvendigt kræver hurtigst muligt at trække flest mulige medborgere væk fra administration og over til produktion.

Den lønpolitiske metode burde som hovedingrediens have betragtelige skattnedsættelser (fremskridtspartiets forslag er: 38.000 kr. som skattefri bundgrænse i 1980 og 60.000 kr.s personfradrag i 1981 med en beskatning på 50 pct. af, hvad der tjenes derudover). Brugte man udvejen lønfremgang gennem skattnedsættelse, kunne folketinget tillade sig at foreskrive en bruttolønsnedsættelse, der havde virkning pr. en bestemt dato, hvorefter man ikke blandede sig yderligere i lønudviklingen i fremtiden, så produktionslivet kunne forhøje sine lønninger i takt med konkurrencedygtighedens forbedring. Presset for lønforhøjelser vil jo selv sagt blive mindre, når der først er givet reallønsfremgang ved indkomstskattnedsættelse.

Da det foreliggende lovforslag er baseret på helt andre synspunkter og på synspunkter, der mere vil skade den samfundsøkonomiske udvikling end gavne den, indstiller mindretallet lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med de af mindretallet stillede og tiltrådte ændringsforslag.

Vedrørende de forventede praktiseringsvanskeligheder henleder fremskridtspartiet opmærksomheden på arbejdsministerens svar af 10. og 11. december 1979 på spørgsmål 46 og 65 fra folketingets arbejdsmarkedsudvalg (i udvalgets bilag 14 og 21). Det hedder her, at lønforhøjelser er tilladt, hvis der er sket noget, som »rent faktisk må sidestilles med nyt arbejde eller forfremmelse« eller »i forbindelse med produktivitetstigning på grund af en forøgelse af arbejdsintensiteten«.